

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 444/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, Advokátska kancelária, J. Kráľa 5/A, Lučenec, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 626/2013 a jeho uznesením z 27. januára 2014 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 320/2014 a jeho uznesením z 31. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vedené pod sp. zn. Rvp 5736/2014 a sp. zn. Rvp 7909/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 444/2014.

2. Sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS o d m i e t a pre neprípustnosť.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. mája 2014 a 1. júla 2014 doručené sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 626/2013 a jeho uznesením č. k. 14 Co 626/2013-128 z 27. januára 2014 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 320/2014 a jeho uznesením č. k. 4 Co 320/2014-114 z 31. marca 2014.

1. Zo sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp. 5736/2014 vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je *„občianskym združením založeným v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa uvedeného zákona“*, vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 5 Ro 297/2012.

Predmetom konania na Okresnom súde Lučenec bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 108,34 € proti spotrebiteľovi – fyzickej osobe.

Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania *„elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom (č. el. podania 0901891312) adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadalo o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh za účelom posúdenia dôvodnosti nároku“*.

Okresný súd Lučenec 6. septembra 2012 rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 5 Ro 297/2012-21, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú aj na úhradu trov konania. Predmetný platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený

23. októbra 2012 spolu so žalobným návrhom a jeho prílohami. Sťažovateľ „v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti vydanému platobnému rozkazu v zákonnej 15 dňovej lehote ustanovenej § 172 ods. 1 OSP dňa 23. 10.2012 odpor“, v ktorom namietal, že platobný rozkaz „nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný“ s ohľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté „v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal na nekalosť obchodnej praxe v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.“.

Sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že odpor podal vo „výraznom časovom predstihu, keď žalovaná prevzala platobný rozkaz dňa 16.01.2013, teda pred počiatkom plynutia lehoty na podanie odporu samotnej žalovanej“.

Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 5 Ro 297/2012-95 z 18. apríla 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec podal sťažovateľ 9. mája 2013 odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia predmetného uznesenia. Opätovne poukázal na nemožnosť vydania platobného rozkazu s poukazom na ustanovenie § 172 ods. 9 OSP. Uvedenú vec teda vôbec nebolo možné vybavovať v rozkaznom konaní a za daného stavu podľa jeho názoru neprichádzala do úvahy ani polemika o oprávnení vedľajšieho účastníka na podanie odporu. Zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu a oprávneniach zhodných s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14 Co 626/2013-128 z 27. januára 2014 uznesenie Okresného súdu Lučenec potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

2. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp. 7909/2014 sťažovateľ uvádza, že „za účelom ochrany žalovaného spotrebiteľa“ vstúpil v pozícii vedľajšieho účastníka do súdneho konania vedeného Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15 Ro 1/2012. Žaloba spolu s prílohami bola sťažovateľovi doručená 9. októbra 2012. Zároveň mu bol Okresným súdom Prievidza doručený platobný rozkaz č. k. 15 Ro 1/2012-29 z 3. februára 2012, proti ktorému sťažovateľ podal „v zákonnej 15 dňovej lehote“, konkrétne 9. októbra 2012 odpor.

V podanom odpore namietol sťažovateľ skutočnosť, že „*platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný s ohľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal na relevantnú spotrebiteľskú úpravu a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.*“.

Sťažovateľovi bolo 12. apríla 2013 doručené uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 12 C 273/2012-70 z 5. februára 2013, ktorým „*bolo v konaní pripustené vedľajšie účastníctvo na strane odporcu v osobe sťažovateľa. Predmetné rozhodnutie bolo v konaní vydané na základe námietky neprípustnosti vedľajšieho účastníctva zo strany žalobcu doručenej prvostupňovému súdu 3. decembra 2012.*“.

Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval Krajský súd v Trenčíne, ktorý uznesením č. k. 4 Co 320/2014-114 z 31. marca 2014 zmenil uznesenie Okresného súdu Prievidza tak, že vedľajšie účastníctvo na strane odporcu v osobe sťažovateľa nepripustil.

V oboch posudzovaných sťažnostiach následne sťažovateľ v zásade zhodným spôsobom argumentoval proti napadnutým rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej tiež „*krajské súdy*“).

3. Obidva napadnuté rozhodnutia krajských súdov sa podľa názoru sťažovateľa opierajú o výklad procesnoprávnych noriem, ktorý „*popiera zmysel a účel právnej úpravy v ustanoveniach § 93 ods. 2 a § 93 ods. 4 veta prvá OSP*“.

Sťažovateľ poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici svoje rozhodnutie oprel najmä o právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „*najvyšší súd*“) vyjadrený v jeho uznesení sp. zn. 7 Cdo 135/2013 z 21. októbra 2013, podľa ktorého „*zmyslom vedľajšieho účastníctva je pomoc v spore niektorému z účastníkov, v danej veci odporcovi. Vzhľadom na charakter tohto konkrétneho konania ide o spotrebiteľskú vec, teda motívom vedľajšieho účastníka je predmet jeho činnosti ochrana práv spotrebiteľa. Účinky vzniku vedľajšieho účastníctva však môžu nastať len v konaní v ktorom sa môže naplniť jeho obsah a účel, a to je zásadne sporové konanie. Neplatí pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje v tzv. skrátenom konaní, ktoré má svoje výrazné odlišnosti, keďže sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez dokazovania vo vlastnom zmysle slova. Pokiaľ je odporca v skrátenom konaní úplne nečinný, nemôže procesne namiesto neho konať iný*

subjekt domáhajúci sa vstupu do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. Vstupom takéhoto subjektu do konania sa nemôže naplniť zmysel vedľajšieho účasti, ktorým je pomoc v spore.“. Sťažovateľ namieta tiež konštatovanie Krajského súdu v Banskej Bystrici, podľa ktorého ako vedľajší účastník nebol oprávnený na podanie odporu, keďže „procesná úprava priznáva právo podať odpor výslovne len odporcovi (§174 O.s.p.)“.

Vo vzťahu k dôvodom uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sťažovateľ namieta najmä tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej odvolací súd uviedol, že *«v danej veci účinky vedľajšieho účasti v štádiu tzv. skráteného konania nenastali. Ak teda Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS... svojim podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 26.09.2012 oznámilo, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu odporcu, nenastali urobením tohto úkonu účinky vzniku jeho vedľajšieho účasti a nebol tu teda procesne relevantný dôvod na to, aby mu súd prvého stupňa doručil platobný rozkaz. Ak napriek tomu bolo tak urobené, nevznikli v súvislosti s týmto doručením žiadne procesné následky. „Začatie“ sporového konania v zmysle § 174 ods. 2 O.s.p. včasným podaním odôvodneného odporu môže iniciovať len odporca, nie aj tretia osoba, ktorá sa nestala procesne účinným spôsobom /vedľajším/ účastníkom konania. Len odporca disponuje oprávnením dať procesne významný podnet na pokračovanie v konaní, v ktorom sa potom, okrem iných, uplatní prejednávací zásada a zásada kontradiktórnosti. Iba odporca rozhoduje o tom, či mieni v spore pokračovať a je výlučne na jeho vôli, či podá odpor proti platobnému rozkazu.»*.

Sťažovateľ polemizuje so závermi oboch odvolacích súdov, keď podľa jeho názoru *„ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. priamo legitimuje na účasť v súdnom konaní občianske združenie, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa“*, pričom stanovisko formulované v oboch prípadoch krajskými súdmi *„priamo popiera vymedzenú zákonnú úpravu a odníma právo na prístup k súdu vedľajšiemu účastníkovi“*.

Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku výkladu zákona uplatneného konajúcimi všeobecnými súdmi *„vedľajší účastník, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), nemôže poskytnúť ochranu žalovanému spotrebiteľovi najmä za situácie, keď všeobecný súd v rozpore*

s ustanovením § 172 ods. 9 OSP vydal platobný rozkaz. Uvádzaný postup je zároveň popretím zmyslu a právnej úpravy Európskej únie smerujúcej k ochrane spotrebiteľov.“.

V časti IV oboch sťažností sťažovateľ predkladá výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku odlišný od výkladu uplatneného konajúcimi krajskými súdmi a vyjadruje názor, podľa ktorého *„i keď Občiansky súdny poriadok v ust. § 172 O. s. p. pripúšťa možnosť rozhodnúť o takejto veci v skrátrenom konaní za predpokladu splnenia podmienok v ňom ustanovených, nie je možné konštatovať, že konanie pred vydaním platobného rozkazu je konaním nesporovým. Sporové konanie začína podaním návrhu vo veci samej a tým je aj návrh na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je preto nutné konštatovať, že vedľajší účastník môže vstúpiť do sporového konania kedykoľvek aj v rozkaznom konaní do vydania platobného rozkazu... Pokiaľ je potom účelom ustanovenia § 93 ods. 2 v spojení s § 93 ods. 4 O. s. p. zvýšiť ochranu určitých subjektov prostredníctvom právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je práve ochrana záujmov týchto subjektov, nemožno mať pochybnosti o tom, že je v súlade s uvedeným účelom právnej úpravy uvedeným právnickým osobám zabezpečiť účinné právne prostriedky ochrany, ktoré by mohli v prospech chránených subjektov využiť.“.*

Sťažovateľ v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 5736/2014 napokon explicitne vyjadruje názor, že Krajský súd v Banskej Bystrici svojím postupom a rozhodnutím porušil najmä jeho *„právo na prístup k súdu... zároveň svojím rozhodnutím vyvolal stav denegatio iustitiae“*, preto navrhuje vo veci vydať tento nález:

„1. Základné právo Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/626/2013-128 zo dňa 27.01.2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/626/2013-128 zo dňa 27.01.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta.“

V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 7909/2014 navrhol sťažovateľ rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné právo Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 320/2014-114 zo dňa 31.03.2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 320/2014-114 zo dňa 31.03.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta.“

II.

Podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 112 ods. 1 OSP môže ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľ namieta na súvisiacom skutkovom a právnom základe porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V sťažnostiach sťažovateľ zhodne argumentuje, že konajúce krajské súdy „v dôsledku aplikácie ústavne nekonformného a arbitrárneho výkladu relevantných procesnoprávných noriem“ zasiahli do jeho „práva na prístup k súdu“.

Súčasne napokon sťažovateľ v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru, a žiada zrušenie namietaných rozhodnutí krajských súdov.

Ústavný súd so zreteľom na právnu a skutkovú súvislosť oboch sťažností rozhodol o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Námietky sťažovateľa obsiahnuté v jeho sťažnostiach podaných ústavnému súdu ťažiskovo smerujú k tvrdeniu, že v jeho prípade bolo porušené jeho „*právo na prístup*

k súdu“, a teda je možné ich obsah stotožniť s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd dopytom na Okresnom súde Lučenec a na Okresnom súde Prievidza zistil, že sťažovateľ v oboch prípadoch podal proti sťažnosťou napadnutým rozhodnutiam dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Podľa názoru ústavného súdu má v danom prípade právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací (k podobným záverom už ústavný súd dospel vo veciach napr. m. m. III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 462/2011).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ svoje námietky uplatnil v sťažnostiach podaných ústavnému súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie ešte skončené, bolo dôvodné obe sťažnosti odmietnuť pre ich predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, bude ešte rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcim právoplatným uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 626/2013-128 z 27. januára 2014 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 320/2014-114 z 31. marca 2014 (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažností (návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, zrušenie napadnutého uznesenia, návrh na priznanie náhrady trov konania, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014